Besta tíðin var uppi í SMS. Mong minnast helst eyðkenda handilin við reyðu litunum og kurvamøblunum

framsýningum, tiltøkum og mótasýningum, sjálvt um morgunin.

Og tey minnast, tá allir handilseigararnir sótu við eitt stórt borð og kliptu hvørja tí einastu jólastjørnu út í hond. Í dag verður alt keypt.

– Hans Mortensen, stjórin, gav okkum púra fríar hendur, og kona hansara Birgit syrgdi fyri mati til øll. So tað var ótrúliga hugnaligt, minnast tey, og nevna fólk sum Eivind í Gongini, Gissur Patursson, Kára Müller, Oddvør Jacobsen og Kára Justinussen.

Men hektiska handilslívið hevur kostað á heimafrontinum. Ikki soleiðis, at børnini í dag eru beisk, men Elsuba og Jan hava arbeitt nógv og havt fáar feriur. Soleiðis er at vera sjálvstøðugt vinnurekandi í einari bransju við stórum váða.

BLØÐ OG PYLSUPARTY

Kortini lagaði tað seg, tí børnini vistu altíð, hvar foreldrini vóru og kundu altíð koma framvið, um eitthvørt var á vási. Elsuba og Jan hava heldur ongantíð gingið í býnum ella í vertskapi, og hava sum heild dugað væl at hugna sær saman við børnunum, tá tey endiliga høvdu frí.

Mánadag var ball. Tá komu donsku bløðini í einum stórum stakki, bæði teknirøðir, vikubløð og danskar avísir. So vóru pylsur og ketsjupp til alla rulluna, og stóra Reynafamiljan sat og las og át fyri allar pengarnar.

– Vit arbeiddu ofta 12 tímar um dagin og til langt út á kvøldarnar, eisini leygardag. So Jan hevur lært at gera skjótan mat, og børnini lærdu tíðliga at eta skjótt. Og hvønn leygardag bakaði hann eina stóra kringlu og grahamsbollar, sigur Elsuba, sum gekk høgt upp í, at heimið var pent. So aftan á arbeiðstíð helt hon hús, meðan hann gjørdi mat – alt við rúkandi ferð.

Oftast til fleiri enn tey átta húsfólkini, tí vinfólk og fótbóltsvinir hjá børnunum vóru altíð vælkomin.

MAÐURIN OG KVINNUMÓTIN

Men hvussu hevur tað kenst at vera par og at arbeiða so tætt øll hesi árini?

– Eg kom til Føroyar at arbeiða í Mjørkadali í ½ ár í august 1967. Men eg kom ongantíð niður aftur, sigur Jan og flennir til konuna. Sostatt hava tey hildið hvønn annan út í 42 ár, harav 41 ár sum hjún, og tey eru púra samd um, at Elsuba hevur nógv styttri fjús enn Jan.

– Eg sigi bara "ja, góða", sigur hann við einum skálkabrosi.

Jan og Elsuba hava goymt ein kekk, sum William Heinesen keypti fyri hin 24. Desember 1976, tá tey enn seldu brúkslutir

Tað er sjálvandi eisini nokso spesielt, at Jan, sum mannfólk, arbeiðir við at selja konufólki nýggjasta mótan.

Tey vita væl, at tað kann vera ein trupulleiki hjá summum, serliga nýggjum kundum.

– Vit vita nøkulunda, hvørjir fastir kundar helst vilja avgreiðast av Elsubu. Og eg ansi eftir ikki at fara ov tætt til skiftirúmið, um kundin ikki hevur biðið um ráð, sigur Jan, sum leggur afturat, at tað eisini eru kundar, sum helst vilja avgreiðast av sær.

ÁHUGIN DRÍVUR VERKIÐ

Elsuba og Jan hava selt konufólkum í Føroyum mótaklæðir í 33 ár. Kendasta merkið hevur uttan iva verið Noa Noa. Men eins og alla aðrastaðni, snýr tað seg um at fylgja við tíðini og menningini. Ikki minst, nú ráðini eru minni, og fólk hugsa seg betur um, áðrenn Visa-kortið verður luftað.

– Vit mundu mist mótið í vár, tá sølan næstan sveik fullkomiliga. Ikki minst tí Noa Noa kollektiónin var so vánalig. Eg misti bæði svøvnin og alt, sigur Elsuba, sum visti, at her mátti okkurt henda. So hon fekk samband við hálendska merkið Bohemé, sum hevur eitt rátt look úr natúrutilfari og eisini fæst í stórum støddum.

– Eg haldi, at tað er forbankað langt úti, at stórar kvinnur ikki eisini kunna lata seg lekkurt í. So hetta merkið fall í góða jørð og varð rivið niður av akslatrøunum.

– Nú gleða vit okkum til næstu sending, sum kemur nú í september, sigur hon, og vísir eitt katalog við nýggjasta satsinum í.

Men hvussu leingi ætla tey bæði at halda fram?

– Eg haldi, at Elsuba má berast út, er Jan skjótur at svara. Men her er hon ikki heilt samd.

– Nei, um onkur gevur ein góðan prís, so eri eg villig til at selja. Tí eg droymi um at síggja verðina, sigur Elsuba.

Hon og Jan eiga heili 13 ommu–abbabørn og eru langsomma– og abbi tvær ferðir. Eisini hava tey eitt deiligt heim á Skála og eitt summarhús í Danmark, sum tey kundu hugsað sær at vitjað oftari.

– Hetta er ein hørð bransja, har tú skalt hava sterka psyku. Sveiggini eru stór, júst sum í fiskiskapinum, og tú kanst ongantíð líta á søluna. So hjá okkum hevur tað avgjørt verið áhugin, sum hevur drivið verkið. Og tað hava vit verið glað fyri, sigur Elsuba, áðrenn vit fara út í køkin at hyggja eftir myndum at prýða greinina við.